

ÎN CHEIERE

22 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul - Valeriu Doagă

Judecătorii - Iuliana Oprea, Sveatoslav Moldovan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Direcția Administrare Fiscală Botanică al Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Livițchi Andrei împotriva Direcției Administrare Fiscală Botanică al Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2016

c o n s t a t ă :

La data de 06 mai 2015, Livițchi Andrei a depus cerere de chemare în judecată împotriva Direcției Administrare Fiscală Botanică al Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a menționat că, prin scrisoarea nr.01-14/4-488 din 02 februarie 2015 a fost atenționat de către Direcția Administrare Fiscală Botanică al Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău (în continuare – DAF Botanică) că, potrivit datelor din Sistemul Informațional deținut de Inspectoratul Fiscal de Stat, nu și-a onorat obligația fiscală pentru anul 2011 privind achitarea taxei pentru folosirea drumurilor de către autovehicule a căror masă totală, sarcina masică pe osie sau ale căror gabarite depășesc limitele admise în sumă de 13427,51 de lei.

Susține că, prin hotărârea DAF Botanică nr.0139782 din 02 februarie 2015 cu privire la executarea silită a obligației fiscale, s-a dispus aplicarea sechestrului pe bunurile ce-i aparțin cu drept de proprietate, pe motiv că are restanță la bugetul de stat în valoare de 19038,92 de lei.

Menționează că, la data de 03 martie 2015, a depus contestație, însă pînă la momentul adresării cererii de chemare în judecată, aceasta nu a fost examinată.

Solicită anularea hotărîrii DAF Botanică nr.0139782 din 02 februarie 2015 cu privire la executarea silită a obligației fiscale.

Prin hotărârea Judecătoriei Botanică, mun. Chișinău din 17 noiembrie 2015 s-a admis acțiunea, s-a anulat hotărîrea cu privire la executarea silită a obligației fiscale a contribuabilului, seria AH nr.0139782 din 02 februarie 2015, emisă de către șeful Direcției Administrare Fiscală Botanică a IFS Chișinău, Viorica Căuș, în privința lui Andrei Livițchi.

Prima instanță a reținut că, pîrîtul nu a probat legalitatea hotărîrii cu privire la executarea silită a obligației fiscale a contribuabilului seria AH nr.0139782 din 02 februarie 2015 și nu a avut careva temei legal de a o întocmi.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2016 s-a respins apelul declarat de Direcția Administrare Fiscală al Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău și s-a menținut hotărîrea Judecătoriai Botanica, mun. Chișinău din 17 noiembrie 2015.

La data de 17 iunie 2016, DAF Botanica a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2016, solicitînd admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii cu încălcarea termenului de prescripție și nefondată.

În motivarea recursului a invocat motivele de fapt ale pricinii susținînd că, instanțele inferioare au apreciat arbitrar probele, deoarece dispozițiile Codului contravențional nu sunt aplicabile speței, însă prevederile art. 352 alin. (5) din Codul fiscal, reieșind din conținutul informației prezentate de Societatea pe Acțiuni „Drumuri Sîngerei” prin care lui Livițchi Andrei în temeiul procesului-verbal de constatare nr. 300315 din 25 martie 2011 i s-a calculat suma de 13427,51 de lei.

Argumentează că, termenul de depunere a contestației împotriva deciziei organului fiscal a fost omis, iar art. 268 din Codul fiscal nu este aplicabil situației respective, deoarece la data de 02 februarie 2015 s-a emis hotărîrea cu privire la executarea silită a obligației fiscale, termenul de contestare fiind supusă prevederilor art. 273 alin. (2) din același cod.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră recursul ca fiind depus în termen reieșind din faptul că decizia recurată datează cu 19 aprilie 2016 (f.d.69-75), iar cererea de recurs fiind depusă la data de 17 iunie 2016 (f.d.78-80), prin urmare calea de atac a fost exercitată în termen.

Argumentele invocate în recurs precum că, dispozițiile Codului contravențional nu sunt aplicabile speței, însă prevederile art. 352 alin. (5) din Codul fiscal, reieșind din conținutul informației prezentate de Societatea pe Acțiuni „Drumuri Sîngerei” prin care lui Livițchi Andrei în temeiul procesului-verbal de constatare nr.300315 din 25 martie 2011 i s-a calculat suma de 13427,51 de lei, nu pot fi reținute, deoarece conform art. 3 din Legea contenciosului administrativ, obiectul acțiunii în procedura contenciosului administrativ constituie actele administrative, cu caracter normativ și individual, prin care este vătămat un drept recunoscut de lege al unei persoane, inclusiv al unui terț, emise de:

- a) autoritățile publice și autoritățile asimilate acestora în sensul prezentei legi;
- b) subdiviziunile autorităților publice;
- c) funcționarii din structurile specificate la lit. a) și b).

(2) Obiect al acțiunii în contenciosul administrativ poate fi și nesoluționarea în termenul legal a unei cereri referitoare la un drept recunoscut de lege.

Astfel, instanța de judecată este îndrituită să examineze legalitatea (procedura) actului administrativ emis, fapt exercitat de instanța inferioară prin decizia recurată.

Susținerile recurentului precum că, termenul de depunere a contestației împotriva deciziei organului fiscal a fost omis, iar art.268 din Codul fiscal nu este aplicabil situației respective, deoarece la data de 02 februarie 2015 s-a emis hotărârea cu privire la executarea silită a obligației fiscale, termenul de contestare fiind supusă prevederilor art.273 alin.(2) din același cod, nu pot fi reținute, or hotărârea seria AH nr.0139782 din 02 februarie 2015 nu prevede expres termenul și modul de atac și cărui organ urmează a fi înaintat, respectiv sunt aplicabile dispozițiile generale, adică art.268 din Codul fiscal.

Mai mult, expunerea asupra omiterii termenului de înaintare a contestației împotriva hotărârea seria AH nr.0139782 din 02 februarie 2015 ținea de competența emitentului, adică a DAF Botanica.

Astfel, completul notează că, cererea de recurs nu conține niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, Completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că "... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes." (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de recurent în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept a pricinii, totodată recurentul nu a invocat nici o normă de drept care în opinia sa, a fost încălcată de instanța de apel.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Direcția Administrare Fiscală Botanică al Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Direcția Administrare Fiscală Botanică al Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea

Sveatoslav Moldovan